

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

20. SRPNA 2006

Z obsahu:

„Zůstaňte v mé lásce!“
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
2. srpna 2006
- strana 2 -

**Zpovědník,
jakých je málo**
Blahoslavený Rupert
Mayer (1876-1945)
- strana 4 -

Mučedník zpovědnice
Svatý farář Arský
(1786-1859)
- strana 7 -

Svatá Tvář v Manopellu
Gisela Ermmel
- strana 8 -

Byl Haeckel podvodník?
- strana 9 -

**Uprchlický tábor
pro Palestince**
Rozhovor s Robertem
Sternem,
předsedou papežské misie
pro Palestinu
- strana 10 -

Ježíšova přitažlivá síla
Svatá Terezička z Lisieux
- strana 11 -

Medjugorje a zpověď
- strana 12 -

**Výzvy fatimského
poselství (69)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

Svatá Tvář v Manopellu (více na str. 8)

Ve středu 2. srpna 2006 přijal Benedikt XVI. 40 000 účastníků 9. pouti ministrantů ze 17 zemí světa. Obrátil se k nim s touto katechezí:

Drazí ministranti,

jsem šťastný, že moje první audienci po prázdninách v Alpách je s vámi ministranty, a zdravím srdečně každého z vás. Děkuji pomocnému biskupu z Basileje Mons. Martinu Gächterovi za jeho slova, jimiž jako prezident mezinárodního sdružení ministrantů uvedl audienci, a děkuji za límec, díky kterému jsem se vrátil do doby, kdy jsem byl ministrantem. Bylo to více než před 70 lety v roce 1935, kdy jsem začínal jako ministrant, je to tedy dlouhá cesta na této pouti. Zdravím srdečně kardinála Schönborna, který včera pro vás slavil mši svatou, a četné biskupy a kněze z Německa, Rakouska, Švýcarska a Maďarska. Vám, drazí ministranti, chci nabídnout, a to jen krátce, protože je horko, poselství, které vás může provázet ve vašem životě a ve vaší službě Církvi.

Ježíšovi přátelé

Toužím se vrátit k námětu, o kterém pojednávám v katechezích v těchto měsících. Snad někteří z vás vědí, že ve středečních generálních audiencích představuji postavy apoštolů: jako prvního Šimona, kterému dal Pán jméno Petr, jeho bratra Ondřeje, pak další dva bratry, svatého Jakuba Většího, prvního mučedníka mezi apoštoly, a Jana, teologa a evangelistu, a pak Jakuba Menšího. Předpokládám, že budu pokračovat v představování jednotlivých apoštolů v následujících audiencích, ve kterých, abych tak řekl, se Církev stává osobní. Dnes se tedy zastavme u obecného tématu: jakého druhu byly osobnosti apoštolů. Stručně můžeme říci, že to byli Ježíšovi „přátelé“. On sám je tak nazval při poslední večeři, když jim řekl: *Již vás nenazývám služebníky, ale přáteli* (Jan 15,15). Byli a mohli

být apoštoly a svědky Kristovými, protože byli jeho přáteli, protože ho poznali nejdříve v přátelství, protože mu byli blízcí. Byli spojeni poutem lásky oživované Duchem Svatým.

Duch oživuje

Můžeme navázat z tohoto hlediska na téma vaší pouti: „*Spiritus vivificat*“. Je to duch, Duch Svatý, který oživuje. Je to On, kdo oživuje váš vztah k Je-

myslím na apoštoly a slyším hlas Ježíše, který říká: *Již vás nenazývám služebníky, ale přáteli: zůstaňte v mé lásce a ponesejte mnoho ovoce* (Jan 15,9.16).

Naslouchejte Ježíšovu hlasu

Vyzývám vás: naslouchejte tomuto hlasu! Kristus to neřekl jen před 2000 lety; on žije a říká vám to nyní. Naslouchejte tomuto hlasu s velkou pohotovostí;

„Zůstaňte v mé lásce!“

žíší způsobem, který nemá být pouze vnější: „Víme, že existoval a že je přítomen ve svátosti.“ Ale je třeba, aby se tento vztah stal intimní, hluboký, aby to bylo přátelství opravdu osobní, schopné dát smysl životu každého z vás. A protože ho znáte a protože ho znáte jako přátelé, můžete o něm vydávat svědectví a přinášet ho jiným osobám. Dnes, když vás vidím před sebou na náměstí Svatého Petra,

má co říci každému z vás. Snad některému z vás říká: „Chci, abys mi sloužil zvláštním způsobem jako kněz a stal se tak mým svědkem, byl mým přítelem a uváděl jiné do tohoto přátelství.“ Naslouchejte tedy Ježíšovu hlasu s důvěrou. Každý má jiné povolání, ale Kristus touží uzavřít přátelství se všemi, tak jak to udělal se Šimonem, kterého nazval Petr, s Ondřejem, Jakubem, Janem a ostatními apo-

EDITORIAL

Pán Bůh se s člověkem nikdy nehádá. Nepotřebuje za každou cenu co nejrychleji a co nejdůrazněji prosadit své poslední slovo, jak to dělají lidé. Má na to dosti času a nemusí se ani v nejmenším obávat, že by ho jeho tvorové mohli něčím zaskočit nebo překvapit. Zanechal nicméně na světě své zvláštní pádné argumenty, své trvalé „stopy“. Svým věrným tak poskytuje hmatatelné opory k posílení víry a důvěry a těm ostatním nerozluštěné hádanky, které přinejmenším zpochybňují jejich sebejistotu. K těmto stopám patří Turínské plátno, závoj Svaté Tváře z Manopella a tilma s obrazem Panny Marie Guadalupské. Jsou to tiší, a přece navýsost výmluvní svědkové Božích vstupů do našeho světa. Skutečný smysl a původ těchto zvláštních Bo-

žích „dokladů“ může člověk sice odmítnout, ale pak mu nezbuďte než uznat, že stojí před nevysvětlitelnou záhadou, před kterou musí kapitulovat i to, na čem si nejvíce zakládá: jeho rozum a věda. Zaujme tak podobný postoj jako Židé, kteří božskou moc Ježíše Krista odmítli připustit, ačkoliv byli očitými svědky Lazarova vzkříšení.

Ty první dvě zmotněné Boží stopy se týkají nejdůležitější události lidských dějin: můžeme je označit za geniální fotodokumentaci o umučení Ježíše Krista, Božího Syna, a jeho zmrtvýchvstání. Jsou to tedy nikoliv lidskou rukou zhotovené, ale lidskými smysly ověřitelné, tedy zcela materiální doklady, které vypovídají o způsobu, jakým

Pokračování na str. 13

štoly. Dal vám své slovo a bude vám ho dávat i nadále, abyste poznali pravdu, abyste věděli, jak to doopravdy vypadá s člověkem, a abyste také věděli, jak je třeba žít správným způsobem, jak je třeba uspořádat život, aby to byl pravý život. Můžete tedy být, každý svým způsobem, jeho učedníky a apoštoly.

I vy jste apoštoly

Drazí ministranti, vy ve skutečnosti již jste Ježíšovými apoštoly! Když se účastníte liturgie a vykonáváte svou službu u oltáře, všem nabízíte svědectví. Vaše usebrané chování, vaše zbožnost, která vychází ze srdce a vyjadřuje se gesty, zpěvem, odpověďmi: jestliže to děláte správným způsobem a ne roztržitě, ledabyle, pak je to vaše svědectví, které se týká všech lidí. Pouto přátelství s Ježíšem má svůj zdroj a svůj vrchol v Eucharistii. Vy jste velice blízko eucharistickému Ježíši, a to je velké znamení jeho přátelství ke každému z vás. Nezapomínejte na to.

Nepropadnout rutíně

A proto vás žádám: nezvykejte si na tento dar tak, že by se stal druhem zvyku, že když víte, jak to probíhá, děláte to už automaticky, nýbrž objevujte každý den znovu, že se tu děje něco velkého, že je mezi námi živý Bůh a že mu můžete být nablízku a pomáhat, aby bylo slaveno jeho tajemství a dospělo k lidem. Jestliže nepropadnete zvyku a budete vykonávat svou službu začínající ve svém nitru, pak budete opravdu jeho apoštoly a poneseíte plody dobroty

Pokračování na str. 6

Pokrm života

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Kdo jí mé tělo,
zůstává ve mně a já v něm.*

Obtížný dialog na břehu jezera stále ještě pokračuje. Sleduj Pána, s jakou autoritou, a přitom trpělivostí zvěstuje své nejvznešenější poselství. Udivuje tě nebo dokonce zarmucuje, že Pán naráží tentokrát u svých posluchačů na tak velké nepochopení? Vžij se do situace lidí, kteří poprvé v životě slyší něco, co nedovedou pochopit, protože se to navíc zcela přičí jejich vžitým představám. Nepohoršuj se proto nad nimi. Zamysli se raději, zda i k tobě nepromlouvá Ježíš bezvýsledně a nedosahuje pravého užítku, a to nikoliv proto, že se ti jeho řeč zdá nestravitelná a nepřijatelná, ale právě naopak, že ti připadá natolik samozřejmá, že zcela zapomínáš o ní přemýšlet a rozjímat, takže nejsi schopen se dobrat pravé hloubky a smyslu jeho slov.

Jak nám může ten člověk dát jíst své tělo? ptají se Židé. Dokázal bys jim přesvědčivě odpovědět na jejich otázku? Bohužel, tato otázka ani po dvou tisících let nezmizela ze světa. Místo aby se u všech prohlubovalo chápání a víra v Ježíšova slova a v jeho nekonečný zázrak lásky, přibývá naopak i mezi těmi, kteří přistupují k jeho stolu, pochybovačů a skeptiků, kteří si v srdci myslí: Jak by nám mohl ten člověk dát jíst své tělo! Není to smutné?

Ježíš ovšem mluví o něčem, na co člověk sám ani při své nejživější fantazii nedokázal vůbec pomyslet. Není proto divu, že jeho řeč je tak náročná. Ten, kdo setrvává u pouhých lidských pojmů těla a krve, pokrmu a nápoje, musí zůstat bezradný stejně jako Židé. Ale jak jim měl Ježíš představit něco, nač v lidské řeči vůbec není slov? Ježíšova vynalézavá láska tu přece nehledá, co by nám mohla dát za pokrm, ale hledá způsob, jak by nám dokonale a skutečně, nikoliv pouze symbolicky **Bůh daroval dokonale sám sebe**. Z možností, které jsou k dispozici, zvolil cestu a formu pokrmu a nápoje. Samotná božská skutečnost jeho Daru však v každém ohledu nekonečně přesahuje to, co si pod těmito pojmy představujeme.

Co se stává s tělesným pokrmem, kterým se sytíš? Transformuje se do tvého těla a poskytuje mu sílu. V případě Pokrmu, který sestupuje z nebe, probíhá proces právě opač-

ný: ty máš být transformován v Toho, který se kvůli tobě pokorně skryl do způsob chleba a vína, abys jej mohl přijímat a vstupoval tak do životodárného koloběhu božského života: *už nebudeš žít ty, ale bude v tobě žít Ježíš*⁽¹⁾. To, o čem zatím mluvil jako o následování, to nyní vystupňoval až k naprostému vnitřnímu **ztotožnění**. Pán ti slibuje, že budeš moci *zůstat v něm a on bude zůstat v tobě*.

Ježíš tu ohlašuje zcela jedinečnou a neslýchanou bohoopectu, která se zcela zásadně odlišuje ode všech jiných náboženství, kultů a hnutí: tady nejde o pouhé přihlášení k myšlenkám či napodobení nějakého vzoru. Následovníci různých idolů a mistrů jsou ve skutečnosti uzavřeni sami do sebe. Vybrali si, co se jim na nich zalíbilo, a pokoušejí se vlastními silami nějak je napodobit. Božský Spasitel tu představuje něco podstatně odlišného. Nepřišel, aby si získal houfy epigonů. Ohlašuje tu nabídku zcela jiného **nového života**. Otevřel možnost bytostného spojení s Původcem života, se samotným Životem. Nikoliv ty si budeš vybírat, čím by ses chtěl vyznačovat. Nejde o realizaci tvé osobnosti. Bude tě přetvářet sám Ježíš svým životem v tobě. Očekává od tebe, že se do široka otevřeš působení jeho životodárné milosti. Tvoje představy, tvoje ideály a tužby mají ustupovat do pozadí a jejich místo pak zaujme jeho smýšlení a jeho božský svět. Nebudeš se řídit ve svém rozhodování a ve svém jednání svými radostmi a svým potěšením, ale tím, co chce a oč usiluje Syn, protože právě *v tom má jeho Otec zalíbení*⁽²⁾. Všechno to, co tě zatím odrazovalo jako chmurná představa sebezapření, odříkání, umírání sobě samému, nabývá pojednou mnohem jasnější podoby: nejsi to už ty, kdo se cvičí a zdokonaluje sám sebe, nýbrž jde o úplnou výměnu krevního oběhu, o **transfuzi božského života**, který tě bude proměňovat a oživovat.

To všechno se může uskutečnit pod jednou podmínkou: že tvé srdce samo řekne Ježíši své **ano**. Pokaždé, když k tobě Pán přichází ve svých skromných způsobech, ptá se tě znovu a znovu na tento tvůj souhlas, na jeho rozsah, na jeho opravdovost a bezvýhradnost. Ptá se tě, zda už může konečně vstoupit i tam, kde si tvoje „já“ stále ještě vyhrazuje něco ze svého způsobu a podle svého zalíbení. Čeká stále znovu odpověď na svou otázku: *Miluješ mě více nežli tito?*⁽³⁾ Všechno toto Ježíšovo tajemné působení v tobě sleduje jeden cíl: dokonalejší naplnění původní-

Liturgická čtení

1. čtení – Př 9,1-6

Moudrost si zbudovala palác, opřela jej o sedm sloupů. Pobila dobytek, smísila víno, připravila také svůj stůl. Poslala své služebnice volat z vyvýšenin města: Kdo je nezkušený, ať sem přijde, kdo je bez rozvahy, toho chci učít. Pojďte, můj pokrm jezte, víno, mnou nalité, pijte! Nechte dětinství, a budete žít, po cestě poznání chodte.

2. čtení – Ef 5,15-20

Dávejte dobrý pozor, bratři, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří; dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách. Nechovejte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně.

Neopíjejte se vínem, vede to jen k výstřednostem, ale dejte se naplnit Duchem. Když mezi sebou mluvíte, užívejte slov ze žalmů a duchovních písní; ze srdce zpívejte a hrejte Pánu. Děkujte stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

Evangelium – Jan 6,51-58

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“

Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“

Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den.

Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne.

To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli naši otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

ho Božího projektu. Chce tě vyvést z narušené přirozenosti, zbavit tě pout nesvobody a sobecké uzavřenosti, už mu nestačí, abys byl jen jeho *obrazem a podobností*, ale jeho dítětem, **spoluúčastníkem toho života, jakým Syn žije v Otci**. Chce se v tobě zjevovat světu a chválit tak Otce, chce v tobě smýšlet, jednat, aby ho druzí poznávali a pocítili touhu získat také podíl na tomto Božím daru. Souhlasíš?

Pane, nejsem toho hoden, ale pomoz mé nedůvěře!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Gal 2,20; ⁽²⁾ srov. Mt 3,17; ⁽³⁾ Jan 21,15

Při své primici 4. května 1899 ve Stuttgartu slyšel Rupert Mayer od svého primičního kazatele na cestu svého kněžství tato slova:

Kéž bys na konci svého života mohl říct:

Mým zaviněním nikdo nepřišel do věčného zavržení.

S láskou jsem se ujímal chudých a opuštěných.

Své kroky jsem zaměřil k nemocným tak často, jak jsem jen mohl.

Uděloval jsem svátosti, které mi byly svěřeny.

Nikdy jsem nesevazoval, když jsem mohl rozhřešit.

Nikdy jsem nerozhřešil, když jsem měl svázat.

Nikdy jsem nemlčel, když jsem měl promluvit.

Nikdy jsem nemluvil, když jsem měl mlčet.

Strach před lidmi nikdy neovlivnil mé jednání.

Podívejme se znovu na tohoto velkého apoštola lásky k bližním, jehož život byl plný obětí. Zdá se, že si slova primičního kazatele zapsal tak hluboko do srdce, že je dnes můžeme považovat za program a výstižný popis celého jeho lidského a kněžského působení. Nebojavně a neohroženě kázal a vystupoval jako obránce pravdy proti komunistům i národním socialistům, v době první světové války byl lidovým misionářem a vojenským duchovním. Neúnavný pastýř dělníků, mariánský apoštol mužů, velký smířovatel v poválečném období, „patnáctý pomocník v nouzi“, jak ho nazývali Mnichované, jistě nebyl blahorečen náhodou.

To, co dělám, chci dělat dobře

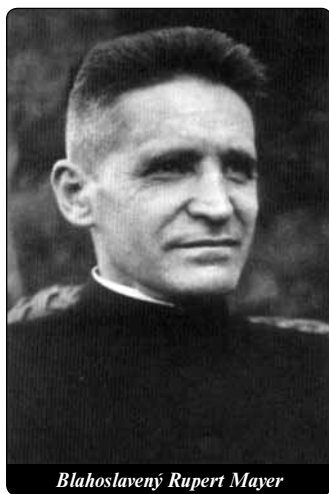
Když dnes mluvíme o P. Rupertovi Mayerovi jako o nebojácném bojovníkovi, je to proto, že jím opravdu byl.

Už v mládí jako šťastné dítě z dobře situované obchodnické rodiny hluboce věřících ka-

tolíků ve Stuttgartu dokázal se Rupert prosadit svým náboženským přesvědčením v proticírkevní a kulturně otrávené době i ve svém okolí, silně poznamenaném protestantismem. V rodi-

Zpovědník, jakých je málo **Blahoslavený Rupert Mayer (1876–1945)**

čovském domě byl vychováván k samostatnosti a k odpovědnosti. Měl velký zájem o církevní věci, ale také o sport a hudbu. Jako gymnazista byl spíše

Blahoslavený Rupert Mayer

průměrný, ale vůli a usilovnou pílí všechno zvládl. Železnou vůli a sebezápor osvědčil jako mladý kaplan v začátcích své kazatelské činnosti. Nebyl zdaleka tak charismatickým kazatelem, jak ho známe z pozdějších let. Když měl o své primici promluvit k shromážděným, prosil svoji starší sestru: „Musíš mi pošeptat, co mám říct. Ty to přečteš, ale mně scházejí slova.“ Příprava kázání ho stála velkou námahou. Když za sobotních večerů bezradně přemýšlel nad nedělním kázáním, nezbylo mu nakonec nic jiného, než sáhnout po houslích v naději, že při hře ho napadne něco, co bude moci v kázání použít.

Je to dosti zvláštní, protože později během jednoho měsíce pronesl i sedmdesát kázání. Mluvil jednoduše, lidově, byl originální v tom, jak používal i nářečí. Používal praktické příklady i ze svého vlastního života. Ale ani

tak nedokázal nikdy kázání „sypat z rukávu“, ale po celý život si je pečlivě připravoval. Možná že právě proto všichni cítili v jeho kázáních to, co vyjádřila jedna posluchačka z Bavorska:

„Zde se velmi těsně spojují slova a skutky. Na kazatelně stojí světec, který svým vlastním životem uskutečňuje mnohem více, než co vyžaduje od svých posluchačů. Jeho oči vyzařují dobrotu, srdečnost a pochopení.“

Kamenité pole práce

Když se díval na své začátky mladého jezuita a lidového misionáře, vyprávěl později: „Tak jako bylo moje mládí bezstarostné, radostné a veselé, tak byl můj pozdější kněžský život plný napětí a řetězem sporů. Musel jsem pořádat misie, vést duchovní cvičení a byl jsem přitom jen tím, kdo kalí vodu.“

V roce 1912 ho provinciál poslal do Mnichova, aby se tam stal o přistěhovalce. Každý rok jich přibývalo 8 až 10 tisíc. P. Rupert, který měl tehdy 36 let, se této práci věnoval naplno. Bez pomoci a pod neustálým vlivem protikřesťanské propagandy byli tito lidé ustavičně vystaveni nebezpečí, že se postupně odvrátí

P. Mayer jako vojenský kaplan se svými vojáky ve Francii r. 1915

od Církve a že je pohltí komunistická ideologie. P. Rupert si uměl získat jejich důvěru a pokusit se nabídnout jim znovu domov v Církvi. Často navštěvoval jejich pochmurné domovy, aby

těmto chudým rodinám poskytl duchovní i materiální pomoc. Takových návštěv dělal P. Rupert denně pět až šest. Přitom musel ris-

kovat, že vyslechne také hrubá silná slova a nadávky. Nejednou se stalo, že mu před nosem zabouchli dveře. Ale jak byl naopak šťastný, když se některý z těch lidí objevil na večerním shromáždění katolických dělnických sdružení, kde on přednášel a dlouho do noci diskutoval se „svými“ dělníky a stával se jejich otcem.

Když P. Mayer poznal jejich velkou bídu, snažil se pro jejich duše udělat vše. Aby mnichovským nedělním výletníkům umožnil účast na mši svaté, zařídil na hlavním nádraží „staniční bohoslužby“ a sám převzal obě první mše svaté, ve tři a ve čtyři hodiny ráno. Hned nato už kázal na první nedělní mši svaté v 8 hodin u svatého Michala.

Musím jít, nikdo jiný tu není

Čím silnější a více militantní se stávaly ve 20. letech ateistické proudy v Německu, tím rozhodněji bránil P. Mayer svobodu Církve proti těmto útokům. Ale i on se musel týden co týden probíjet na komunistická shromáždění, aby se tam ujal slova i navzdory radikalizované náladě. Později vzpomíná:

„I když jsem byl už často uvnitř, stávalo se znovu a znovu, že jsem si to rozmyslel a jejich budovu jsem obešel. Mám vejít? Teď jsou uvnitř spokojení a já sáji. Ale jakmile vstoupím, zase to začne: – Prasák jeden, farář mizerný! Pak bude všechno vzhůru nohama a pokoj je pryč. Ale řekl jsem si, je to tvoje povinnost, nikdo jiný tu není! Musím vstoupit! Věděl jsem, že alespoň jedna třetina přítomných nemá

ještě vlastní stanovisko k tomu, co se tu děje, a právě těm je třeba ukázat, že člověk může říct také něco proti. Abych je zachránil, vždy jsem vstoupil dovnitř. Tak jsem se trápil jak za dávných časů.“

P. Mayera často hrubým způsobem okřikovali, nadávali mu bez citu a tahali ho z pódia za protězu, kterou měl na noze. Dokonce mu vyhrožovali, že ho na kazatelně zastřelí.

Stala se tato příhoda. Jedna komunistka, která po něm v sále plivala, ho nakonec vyhledala. V zoufalství, když ji její muž surově zbil, vzpomněla si na kněze, který tehdy mluvil o Bohu a o morálce. Sebrala své síly a zašla za ním, a P. Rupert jí pomohl.

Prozíravému knězi bylo jasné, že zdánlivý mír je bezcenný a nebezpečný a pravý pokoj neexistuje bez pravdy. A to platí nejen pro jednotlivce, ale pro celou zemi. Pochopil ještě něco rozhodujícího: Všechno boj, všechno to, co bolí, ať už to bylo zranění ve válce, nebo později pronásledování nacisty, pobyt ve vězení, v koncentračním táboře a ve vyhnanství v klášteře Etta, to všechno bylo pro něho rozhodujícím příspěvkem, aby získával duše pro Boha. Lidská slova ani lidské skutky samy to nedokážou. Aby měl kněz v pastorační úspěch, aby jeho apoštolát byl plodný, musí přinášet oběti!

Bolesti zpovědníka

S mimořádnou odevzdaností a obětavostí vykonával P. Rupert svou službu zpovědníka a odcházel do zpovědnice každý den, nejen tehdy, když byl k této službě přidělen. Na to se bylo možno spolehnout. Brzy se rozšířilo, že je ve zpovědnici přítomen pro každého jako zkušený a dobrotivý zpovědník.

Mnozí Mnichované i lidé z okolí i četní diecézní a řeholní kněží si ho vážili jako svého pravidelného zpovědníka. Když mu bratr z vrátnice oznámil, že někdo přišel a chce se vyzpovídat,

P. Rupert ihned nechal jakékoliv práce a pospíšil do blízké kaple Svatého Kříže nebo do kostela svatého Michala. O sobotách a nedělích sedával ve zpovědnici celé hodiny téměř bez přestávky a často až do pozdního večera. A přitom on sám bral na sebe větší část pokání, protože jeho zranění nohy z první světové války mu ztěžovalo dlouhé sedění ve velmi malé zpovědnici.

Jedna paní podala svědectví: „Viděla jsem, jak vyšel ze zpovědnice a byl úplně vyčerpaný. Zeptala jsem se ho: - Jste nemocný, nebo vás namáhá sedění při zpovídání? On odpověděl: - Nejen že mě to namáhá, je to pro mě umučení!“

Nikoliv náhodou vyzdobili Mnichované jeho zpovědnici květinami, když se dověděli, že ho gestapo zatkl. Dokonce i v předvečer své smrti, bledý a vyčerpaný, zpovídal P. Mayer několik hodin.

Teď bude všechno v pořádku

Do dotazníku, který musel vyplňovat při opakovaných zatčených gestapem v letech 1937-1938 kvůli „zneužívání kazatelny“, uvedl: „Povolání kněze a řeholníka jsem si zvolil z lásky k lidem.“ To byla skutečně pravda. Mnozí lidé mohli tuto lásku a její obšťastňující účinky zakusit zvláště skrze svatou zpověď. Jedno z jeho duchovních dětí přiznalo: „Jako školák jsem se naučil, že Bůh je dobrotivý a milosrdný, a ve zpovědnici u P. Mayera jsem pocítil vánek této dobroty a tohoto milosrdenství.“

Jisté ženě, kterou trápily skrupule a která chtěla skoncovat se svými náboženskými praktikami, doporučili, aby zašla za „apoštolem Mnichova“. Poslechla: „Vidím ho ještě, jak sedí úplně vyčerpaný po mši svaté v sakristii. Ale bez slovíčka stíznosti

šel kvůli mně do zpovědnice... Tam jsem mu pověděla, jak to se mnou vypadá. Ze tmy jsem uslyšela dobrotivý hlas: - Mám radost, že jste sem přišla. Teď bude všechno v pořádku! Dnes se stydím, že jsem ho tak obtěžovala, ale chci se vynasnažit, abych byla dobrotivá vůči všem, kteří jsou mi na obtíž, a chci tak splatit dluh vděčnosti.“

Jinak tomu bylo s jednou ženou, která začala svou zpověď slovy: „Teď bych se měla vyzpovídat, ale ani trochu nelituji toho, co jsem vykonala.“ Jako odpověď nedostala napomenutí pro svou vlastní nerozumnost. „Těší mě, že jste tak upřímná a mluvíte ze srdce. S takovými lidmi se dá ledacos udělat!“ A nakonec z toho byla přece jen upřímná lítost.

Jako zkušený duchovní, který znal lidské duše, P. Rupert říkával: „Hrubými slovy člověk ničeho nedosáhne. Nenajde nikoho, kdo by ho chtěl poslouchat, a srdce zůstanou zatvrzelá. Hříšníky je třeba napomínat s mimořádnou láskou a starostlivostí.“

Ale kolik námahy to stálo! Jedna žena, která svého duchovního otce častěji navštěvovala, zeptala se ho jednou plná soucitu: „Můj Bože, jakým právem odkládáme všichni tolik špíny právě u kněží?“ P. Mayer s úsměvem odpověděl: „Ano, vidíte, člověk by to nedokázal unést, kdyby nevěděl, že zde docela blízko bije ve svatostánku nejlaskavější Srdce. Tam můžeme složit všechno: všechno, čím nás jiní obtíží. Díky tomu Srdci to člověk dokáže unést.“

Byl ke mně tak dobrý!

P. Mayera volali k nejrůznějším případům, k zatvrzelým a nesmiřitelným hříšníkům. K těm mu nebyla žádná cesta ve městě příliš dlouhá a téměř vždy zvířelo jeho charisma.

Sestrám z kongregace Svaté rodiny (sám byl jejím spoluzakladatelem), jejichž posláním bylo podporovat dělnické rodiny, jed-

P. Mayer prosí o finanční pomoc pro potřebné

nou řekl: „Všechno tvrdé a odpuzující musíme přeměnit na laskavý a jemný způsob, abychom získali lidi pro Krista.“

On sám dokázal mít pochopení pro každého. Jak obětavým a vynalézavým ho učinila tato jeho horlivost pro duše, nám demonstrují následující dvě události:

Jednou ráno ho volali k zatvřelému hříšníkovvi, který už byl na pokraji smrti. O knězi nechtěl ani slyšet. P. Mayer mu dohodil domlouval, ale marně. „Máte nějaké přání, které bych vám mohl splnit?“ zeptal se ho nakonec soucitně. „Ano,“ řekl muž, „když mi přinesete plnou misku zahradních jahod, pak se vyzpovídám!“ „Samozřejmě, že vám jahody přinesu,“ řekl P. Mayer a vydal se v prosinci na cestu hledat žádané ovoce, aby splnil slib a získal duši toho člověka.

Po mnoha nezdařených pokusech našel nakonec jahody u královského šéfkuchaře. Ten měl právě připravenou porci pro hostinu jeho veličenstva, ale dal se přesvědčit, že jahody je možno použít na důležitější věc. Tak se umírající dostal ke svým jahodám a P. Mayer k jeho duši.

Jindy ho zavolali k umírající ženě, která přes všechny domluvy nechtěla o svátostech ani slyšet. P. Mayer odešel zarmoucený a vrátil se brzy s kyticí květů. Smrtelně nemocná paní se ho překvapeně zeptala, proč jí přinesl takový nečekaný dar. „Je mi vás upřímně líto, že přijdete v takovém stavu na věčnost, tak jsem vás chtěl potěšit aspoň zde na zemi.“ To zapůsobilo. Umírající se s jeho pomocí připravila na přijetí svátostí a brzy nato odešla na onen svět smířená s Bohem.

Jako duchovní nejen slova rozdával, ale především jim trpělivě naslouchal. Tato jeho schopnost trpělivě naslouchat i navzdory velkému množství práce měla na mnoho lidí velmi pozitivní vliv.

Když jedna žena po smrti P. Mayera zatěžovala jednoho

z jeho spolubratrů zbytečnými a malichernými, jako například, obšírným vyprávěním o svém psu, vyklouzla mu z úst tato slova: „A co vám říkal P. Mayer, když jste k němu přišla s takovými pletkami?“ „Neřekl vůbec nic, ale byl ke mně velice dobrý!“ Světec odhalil sám v podobném případě své tajemství: „Když člověka vyslechneme, už tím mu pomůžeme!“

Dobrotou věst k dobru

Tisíce lidí vyhledávaly nezištného kněze v jeho hovorně v blízkosti kostela sv. Michala, kde se mu svěřovali se svými starostmi a úmysly. Tisíce našly u něho pomoc. Ale jak ho přitom využívali! Trpěl pro nečestnost mnoha lidí, ale nedal se tím odradit: „Koho ještě nikdy nepodvedli, ten nikdy neudělal nic dobrého. Kdybych měl hledět jen na lidskou vděčnost, mohl bych se vším hned skončit.“ P. Mayer spíše omlouval ty, kteří „ve své nouzi ztratili nervy“, kteří „jsou pronásledováni“, „kteří to doma nemají nijak leh-

„ZŮSTAŇTE V MÉ LÁSCE!“ - pokračování ze str. 2

a služby v každém prostředí svého života: v rodině, ve škole, ve volném čase.

Neste Krista všem lidem

Lásku, kterou přijmete v liturgii, neste všem lidem, zvláště tam, kde zjistíte, že jim schází láska, že se jim nedostává dobroty, kde trpí a jsou osamoceni. V síle Ducha Svatého se snažte přinášet Ježíše právě osobám, které jsou na pokraji společnosti, které jsou nemilované, které mají problémy. Právě tam v sí-

le“, „kteří jsou jinak dobří lidé“. Jeho láska věřila všemu. A tato láska způsobila, že i jemu lidé důvěřovali a všechno mu věřili. Jeho smířlivé srdce a jeho pohled, který viděl v člověku vždy jen to dobré, byly prostředky, kterými přesvědčivě přinášel Boží odpuštění.

V exilu v klášteře Ettal opakovaně napomínal své spolubratry, aby do koncentračního tábora posílali balíky i komunistům, „protože to je ta nejlepší příprava na misi, která jednou mezi nimi začne. Když pocítí naši lásku, uvěří našim slovům.“

I po katastrofě 2. světové války, když se s podlomeným zdravím vrátil do Mnichova, ihned se pustil do práce: usiloval o smíření lidí, aby se zřekli myšlenky na pomstu.

Kněz, a přece jeden z nich

Svoji úlohu přinášet lidem odpoštějící a utěšující Boží ruku bral P. Mayer velmi vážně, a to o to více, když byly v nebezpečí životy a duše lidí.

le Ducha Svatého máte přinášet Ježíše. Tak onen Chléb, který vidíte lámat na oltáři, bude také rozdělen, bude rozmnožen a vy jako dvanáct apoštolů ho budete rozdělovat uprostřed zástupů dnešní doby, v různých životních situacích. Takže, drazí ministranti, moje poslední slova k vám jsou: Buďte vždy přáteli a apoštoly Ježíše Krista!

Bollettino Vaticano 2. 8. 2006
Mezititulky redakce Světla

Bavorští vojáci mu byli velice vděční za jeho služby na bojištích první světové války. S otcovskou láskou snášel všechny útrapy v první linii, posluhoval jim svátostmi a zprostředkoval sílu a útěchu ve všech trápeních. Jednou zpovídal ve starém kočáru, kde se jednou otevřela levá, pak zase pravá dvířka a kající klečel na stupátku. „Nevzpomínám si na případ, že by některý z vojáků, kteří mi byli svěřeni, odmítl před smrtí svátosti. Právě naopak.“

Úplně jiná situace nastala z 8. na 9. listopad, když Hitler se svými přívrženci táhl od mnichovského pivovaru k Feldherrnhalle a otevřeně vystoupil proti říšské vládě. Zasáhla proti nim policie a došlo ke střelbě. P. Mayer přijel ihned taxíkem. Chtěl zaopatřit raněné a umírající, ale ani jeden z nich nepřijal jeho kněžskou pomoc. Všichni se od něho odvrátili. Poznali jezuita, kterého nenáviděli. Tato neochota smířit se ho velmi bolela.

Na pozdější působení mezi německými vojáky vzpomíná jeden kněz takto: „V roce 1936 jsem byl pomocným duchovním u letců. Míval jsem u nich přednášky a pozval jsem si P. Ruperta Mayera. Sál byl plný k prasknutí. Na druhý den byla svatá zpověď. Z 1800 vojáků přišlo 1200. Cítili, že je zde někdo, kdo je chápe. Byl knězem, ale jako jedním z nich.“

Jeho pochopení, praktických rad si cenili nejen prostí lidé. Kardinál Evžen Pacelli si na určitou dobu vybral za zpovědníka právě P. Ruperta. Když byl zvolen papežem, řekl P. Mayer: „Mám velkou radost, že volba padla na něho. On mi prokázal tu největší důvěru, jakou je možno člověku prokázat.“

Prameny:

A. Körblink, P. Riesterer: P. Rupert Mayer.

W. Sandfuchs: P. Rupert Mayer.

Z Vítězství srdce 49/2006
přeložil -lš-

V čem spočívalo tajemství jeho pastoračního úspěchu? Od faráře Belleyho, svého duchovního vůdce, se naučil jak získávat duše pro Boha: modlitbou a pokáním. Právě s touto metodou začal svou činnost v dědině se špatnou pověstí. Bičoval se kovovými důtkami až do krve. Jeho strava byla více než skromná. Kupoval si dokonce kůrky chleba od žebráků. Se slzami v očích bojoval po nocích před svatostánkem za duše svých farníků. Po dlouholetých duchovních bojích je získal opět pro Boha a pověst o tom se roznesla po celé Evropě. V posledních letech jeho života za ním přicházelo na 100 000 lidí ročně.

Co vedlo lidi k tomu, aby několik dní stáli v řadě a čekali, až budou moci od něho přijmout rozhřešení? Byl to jeho božský pohled do duše a jeho slovo, které umělo zasáhnout jako meč svědomí jeho duchovních dětí.

Na podzim roku 1852 přišel do Arsu mladý lovec Dorel se svým přítelem a se psem. Náhle stál před ním chudý a vyzáblý farář, podíval se na lovce a jeho psa a řekl: „Můj pane, přeji vám, aby vaše duše byla tak pěkná jako váš pes.“ Otřesen těmi slovy šel se Dorel k němu zpovídat, poslechl jeho radu a vstoupil k trapistům.

Ti, kteří přicházeli do Arsu s otevřeným srdcem, našli v něm dobrotivého a mírného zpovědníka. Rozhřešení udělal, až když kající opravdu litoval. Často ho mohli slyšet, jak ve zpovědnici plakal. „Proč pláčete, otče?“ ptal se ho jeden hříšník. „Příteli, já pláču, protože vy nepláčete!“ Jiného špatně připraveného kajícího napomenul: „Vaše lítost nepochází od Boha ani z bolesti nad vašimi hříchy, ale jen ze strachu před peklem... Musíte věnovat více času modlitbě a prosbám o lítost než zpytování svědomí.“

„Říká se, že mnozí se zpovídají, ale jen málo z nich se ob-

rátí. A já tomu věřím. Důvod je ten, že málokdo se zpovídá s opravdovou lítostí.“

Svatý farář naléhavě připomínal poutníkům, aby přišli ke zpovědnici dobře připraveni: „Děti moje, jakmile máme na duši skvrnu, musíme to udělat jako

je zničená. Stejně tak již neexistují hříchy, pro které jste dostali rozhřešení. Jsou zničené. Proto se o odpuštěných hříších už nemluví. Ty už neexistují!“

Někteří moudrému zpovědníkovi vyčítali, že je při udělování svátosti smíření příliš velko-

Mučedník zpovědnice

Svatý farář Arský (1786–1859)

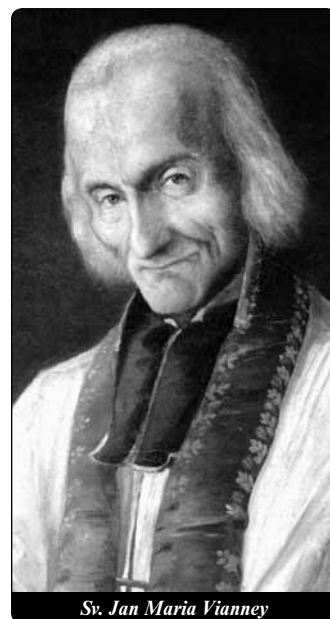
„Narodil se pro zpovědnici, zpovědnice byla jeho život,“ řekl o něm jeden z jeho následovníků. I když Jan Maria Vianney působil jako farář a zpovědník 40 let v malé bezvýznamné vesnici, stal se už za svého života známým po celé Francii i mimo ni. Jan XXIII. ho prohlásil za patrona všech farářů.

ten, kdo má nádhernou křišťálovou kouli. Stále na ni dává dobrý pozor. Jakmile na ni upozoruje trochu prachu, ihned ji očistí a koule opět září. Jak dobré je vědět, že máme svátost, která uzdraví rány naší duše. Musíme ji však přijímat s upřímným srdcem a dobrým předsevzetím, jinak se k starým ranám přidruží nové. Když ses dobře vyzpovídal, pak jsi spoutal ďábla.“

A ještě jedna důležitá pravda: „Ve svátosti pokání nám Bůh prokazuje a dává účast na svém nekonečném milosrdenství... Viděli jste moji svíce: dnes v noci přestala hořet. Kde je? Už neexistuje,

ale Jan Vianney se nedal zmást: „Jak bych mohl být přítomný k lidem, kteří přišli z tak daleka a přinesli velké oběti? Udělím jim malé pokání a zbytek za ně vykonám sám.“

Když se 26letý Jiří L. vyznal ze svých hříchů a přijal naučení, farář z Arsu se ho zeptal: „Bydlíte ve své rodné farnosti?“ „Ano.“ „Kolik má toto místo obyvatel?“ „25 000.“ „Dobře vás zde znají?“ „Velmi dobře, skoro všichni lidé.“ „Dobře, moje dítě, jako pokání, než odejdete z kostela, poproste v modlitbě o víru, naději a lásku. Ale to nestačí. Na slavnost Božího Těla se ve vašem

Sv. Jan Maria Vianney

rodném městě zúčastníte průvodu s Nejsvětější Svátostí a půjdete hned za baldachýnem. A teď běžte, moje dítě!“

Mladý muž se neodvážil opovnovat, ale protože měl vždy strach před lidmi, trásl se při myšlence na splnění tohoto pokání. Trochu se utěšoval, že bude pršet. Ale slunce svítalo v plné síle. On sám říká: „Kdybych se dožil 100 let, nikdy nezapomenou na ty dvě hodiny za baldachýnem. Čelo mi zalil pot, nohy se mi trásly. Čas od času jsem volal na pomoc víru a pokoušel jsem se modlit. Ale to jen moje rty šeptaly slova...“

Tím však překonal svůj strach před lidmi a stal se vzorným křesťanem, takže o dva roky později vedl skupinu 30 lidí, které přitáhl svým příkladem.

Mnoha rodinám přinesla zpovědnice v Arsu opět jednotu, závislí byli osvobozeni, pochybující se vrátili k víře, světáci se stali vzornými křesťany a nemálo bylo těch, kteří našli povolání k duchovnímu stavu. Nyní chápeme slova sv. Jana Vianney: „Je pro vás nemožné posoudit, jak velká je Boží dobrota vůči vám, když nám Bůh ustanovil tak velkou svátost smíření.“

Pramen: Francis Trochu, Der Pfarrer von Ars Z Vítězství srdce 49/2006 přeložil-lš

PAPEŽ A HITLERJUGEND

V USA a Anglii se houževnatě tvrdí, že Benedikt XVI. byl členem Hitlerovy mládeže (HJ). Jak tomu skutečně bylo, vyšetřil historik Volker Laube. Po prozkoumání dostupných materiálů v archivu diecéze Mnichov a v kněžském semináři mohl prohlásit: Ratzinger a jeho kolegové byli přinuceni vstoupit do HJ. 25. března 1939 musela všechna mládež ve věku 10–14 let vstoupit do „Deutsche Jungvolk“ a všichni 14–18 letí do HJ. Vedení semináře se dlouho bránilo a přihlásilo seminaristy až v říjnu. Nacisté rozlišovali „kmenové HJ“ a „HJ z donucení“. Ti byli pokládáni za druhořadé. Jejich školení a nástupy byly záměrně stanoveny v hodinách bohoslužeb. Seminární život byl značně ztěžován. V roce 1941 byl ze semináře zřízen lazaret pro Wehrmacht. Ratzinger bydlel v tu dobu v klášteře anglických panen. V srpnu 1943 musel nastoupit vojenskou službu jako pomocník u protiletadlové ochrany. Všechny tyto okolnosti byly pro něho příležitostí, aby ještě více ocenil krásu a velikost svého povolání, než by tomu bylo za normálních okolností, jak napsal ředitel semináře v prosinci 1945.

Svatá Tvář v Manopellu

Existují tři artefakty, pro jejichž vznik nemáme vědecké vysvětlení: Tilma Panny Marie Gualupské, Turínské plátno a Obraz Svaté Tváře v Manopellu.

Pokud jde o tento třetí případ, jedná se o velejemný závoj, na kterém je zobrazena svatá Tvář. Obraz má rozměry 17 x 24 cm a představuje Kristovu tvář.

Tento obraz má zcela záhadné vlastnosti, které vyvolávají bezradnost u všech, kdo ho mohli dosud zkoumat. Není ani namalovaný, ani utkaný, což potvrdila i mikroskopická vyšetření. Ani na vláknech, ani mezi nimi není možno objevit sebe-menší stopu barevné látky, a to ani při extrémním zvětšení nebo při testu pomocí UV záření nebo jinými výzkumnými metodami. Neexistuje žádná materiálně sdílitelná barevná látka, která by mohla vznik obrazu vysvětlit. Celý velejemný závoj je jakoby opar, a přece podává zcela zřetelný obraz mužské tváře. Máme zde co do činnosti s barvami bez jakéhokoliv přechodu. Barvy se střídají zcela bez jakéhokoliv odstupňování tmavého a světlého tónu, stejně tak stojí vedle sebe jednotlivé barvy. Nikde není možno zjistit jakýkoliv tah štětcem. I kdyby se barvy nanášely tím nejjemnějším štětcem, musely by tyto tahy být nějak patrné a byly by viditelné jak na vláknech osnovy, tak na příčných vláknech. Nic takového na obraze není.

Je obraz utkaný? Pak by musela být jednotlivá vlákna předem nabarvena barvami bez přechodu a tónového odstupňování. To je však zcela nemyslitelné. Ale je tu ještě něco fantastičtějšího. Obraz se nachází pouze na vláknech osnovy. Je absolutně nepředstavitelné, jak tento obraz mohl vzniknout: zcela bez gradací postupující barevný řetězec je zachycený pouze na vláknech osnovy a nikoliv na příčných vláknech, bez materiálu, který by byl nositelem zabarvení. Vědci ani nemají tušení, jak samotný tento materiál, jemný jako dech, mohl vůbec vzniknout.

K tomu přistupuje okolnost, že obraz je naprosto průhledný. Renzo Allegri, který o tomto obraze psal v listu „Hlasy z Maria Laach“, dosvědčuje, že přečetl text z knihy, kterou mu kapucín Antonelli za obrazem držel. Ta-

to absolutní průhlednost závoje je ve všech částech stejná, všechna vlákna si zachovávají průhlednost jako u skla.

Proti materiálním barvám obrazu mluví také okolnost, že nikde není možno pozorovat na

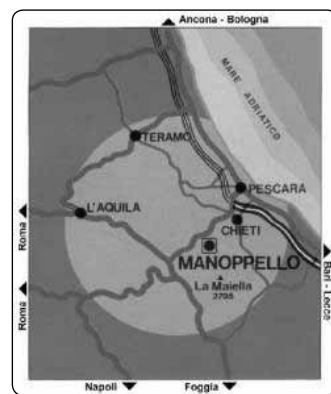
vláknech kapilární vzlinání. Kdyby vlákna do sebe nasála barvu, byla by průzračnost materiálu znemožněna.

Další ohromující skutečností je dia-efekt obrazu. Barevný obraz je možno stejně vidět na lici i na rubu závoje, tak je jemný a průzračný. Dodnes je vlastně neznámo, která strana obrazu je líc a která rub. Obraz mužské tváře je zcela identický až na to, že jednou je orientován napravo a jednou nalevo. Kdyby byl obraz namalován, musel by vykazovat určitý barevný rozdíl. Obraz byl extrémně zvětšen a nebylo možno zjistit sebe-menší rozdíl anebo odchylku.

Když byl závoj osvětlen ultravioletovým světlem, obraz zcela zmizel a vlákna zůstala bílá. Podobně se materiál chová, jestliže je za ním lampa nebo okno. Obraz zmizí a vidíme pouze bílý závoj jemný jako dech.

Kostel kapucínů v Manopellu

Již před rokem 1978 provedli vědci experiment a ozářili obraz tzv. Woodovým světlem. Je to filtrované UV světlo vyvolávající fluorescenci, která umožňuje rozlišit čisté přirozené a umělé substance. Pokud svítilo na rám, vyvolalo intenzivní barvu a světelnou sílu, ale závoj reagoval, jako by šlo o absolutní prázdnotu.

Žádnému umělci se nepodařilo obraz imitovat. Předně nebylo možno vůbec vyrobit stejně jemný materiál a žádnými barvami nebylo možno na kopii dosáhnout podobného obrazu jako na originálu.

Umělci a vědci dodnes nenašli pro vznik obrazu pražádné vysvětlení a Církev o něm nevypravila žádný oficiální soud. Renzo Allegri napsal: „Jak je možné předat tak jemnému závoji zřetelný obraz, zůstává tajemstvím.“

Dále bylo zjištěno, že tvář ze závoje je možno srovnat s tváří na Turínském plátně, takže obě si odpovídají do nejmenších podrobností. Rozdíl je jen v tom, že na obraze z Manoppella nejsou vidět žádné rány na čele ani krvácení, ale na stejných místech jako na sindonu je možno zjistit krevní sraženiny. Tato okolnost přivádí badatele k názoru, že obraz představuje Kristovu tvář v okamžiku zmrtnýchvstání, jako to dokazuje sestra Blandina Paschalis z řádu trapistů: „Rysy obličejů jsou extrémně jemné, světlé a transparentní tak, jak si představujeme oslavené Ježíšovo tělo.“

(Pokračování)

Základní biogenetický zákon, jak ho představil Ernst Haeckel (1834–1919) – totiž že ve vývoji jedince se opakuje historie vývoje druhu – platí již za zcela jasně překonaný. Vývoj embrya ukazuje, že lidské embryo nikdy nebylo ryba nebo mlok, nýbrž je vždy člověkem v jeho plné jedinečnosti. Především embryolog Ernst Blechschmidt z Göttingenu vehementně bojoval proti Haeckelovým teoriím, které označil za jedny z nejzávadnějších omylů v biologii.

Přesto Haeckelův zákon poznamenal biologii na celá desetiletí. Ještě dnes se na některých místech objevují výklady o podobnostech v embryonálním vývoji mnoha jedinců. Nemluví se už ovšem o celkovém vývoji, nýbrž výklady se omezují na pozorování jednotlivých vývojových kroků u specifických orgánů, které mají poukazovat na opakovaní průběhu vývoje.

Rozšíření této mylné teorie nedosáhl však Haeckel svými teoretickými spisy. Na laiky totiž nejvíce zapůsobily jeho kresby. Tento zoolog byl velice zručný grafik a nakreslil vývojová stádia různých zvířat, jako ryby, mloka, želvy, slepice, vepře a telete, a sestavil je do tabulky. Na konec přiřadil člověka bez nějakého zvláštního označení.

Tabulky byly zveřejněny roku 1874 v knize „Antropologie

neboli historie vývoje člověka“. Haeckel se stal slavným. Záhy platil za korunního svědka pro Darwinovu vývojovou teorii. Jeho kresby byly velice působivé.

Byl Haeckel podvodník?

Anglický embryolog je přesvědčen: Kresby zvířecích embryí od E. Haeckela obsahují celou řadu chyb.

Spojení vývoje všech druhů se stalo pro pozorovatele zcela názorné bez jakéhokoliv výkladu. Prostřednictvím jeho skic, které působí jako výrobní značky, udržel se Haeckelův blud až do dneška při životě. Je to něco jako loga, která se nám vryla do podvědomí. Mozek si zaznamenává formu a barvu, nikoliv jednotlivá písmena. Dokud forma a barva souhlasí, rozpoznáme nápis Coca Cola na první letmý pohled, i když budou samotná písmena nějak obměněná.

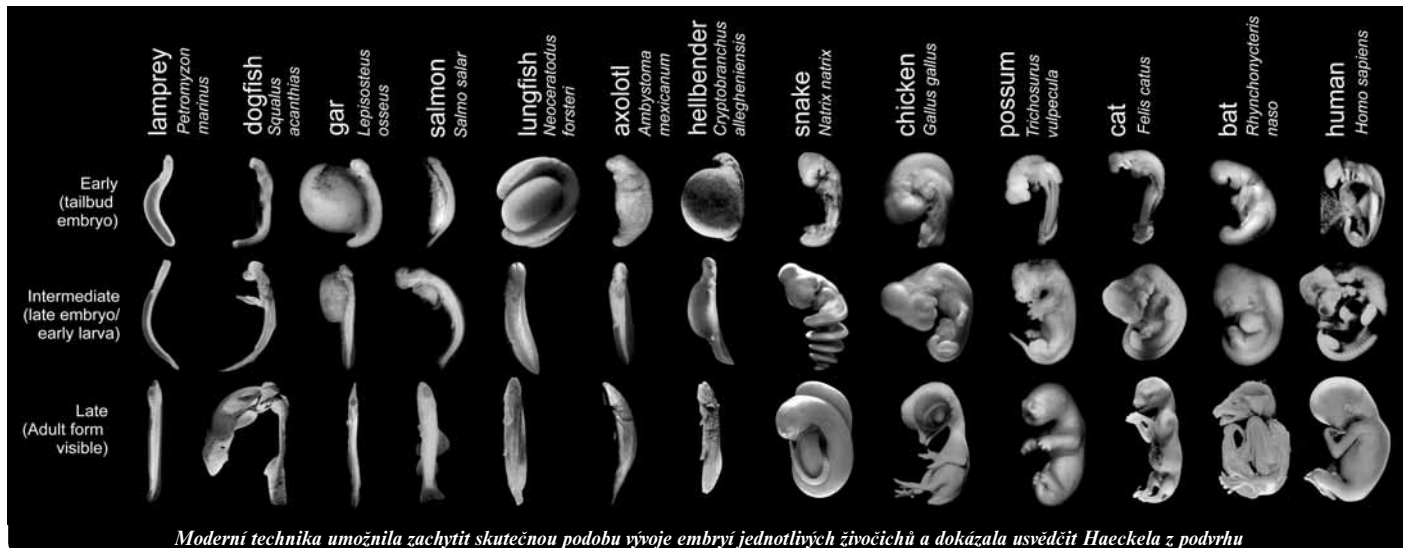
Haeckelovy kresby jsou v detailech nepřesné. I když je tu a tam někdo kritizoval, vydržely nicméně 120 let, než se někdo odvážil zcela zpochybnit tyto výtvary a prohlásit je za zfalšované. Po důkladném šetření je anglický embryolog Michael Richardson přesvědčen, že se v tomto případě jedná o podvod. V odborném časopisu „Anatomy and Embryology“ (sv. 196, str. 91) zveřejnil svůj příspěvek, ve kterém dokládá, že Haeckelova zobrazení zvířecích embryí

neodpovídají skutečnosti. Nebyly zhotoveny podle skutečných preparátů. Angličan, nadaný detektivním myšlením, vychází z toho, že tento prohnaný zoo-

Vnější forma jejich embryí se zřetelně odlišuje nejen od ostatních zvířat, ale i od Haeckelových kreseb.

Jak píše Joachim Müller-Jung ve FAZ, jde biologům kolem Richardsona nejen o odhalení Haeckelova podvodu. Spíše chtějí varovat před sporným vývojem ve vlastních řadách. Richardson vidí nebezpečí v tom, že se z genetické studie ihned udělá závěr o univerzalitě vývojových mechanismů. Podle anglického embryologa není možno z jednotlivých laboratorních nálezů dělat ihned dalekosáhlé závěry a vyhlašovat základní zákony, jak to udělal Haeckel.

Podle Medizin und Ideologie 2/2002

Uprchlícký tábor pro Palestince

Rozhovor s Robertem Sternem,
předsedou papežské misie pro Palestinu

„Stále k nám docházejí nářky mnoha utečenců všeho věku a všeho postavení. Lidé byli poslední válkou na Blízkém východě přinuceni, aby žili v exilu, aby sdíleli utečenecký tábor, kde jsou vystaveni hladu, epidemiím a nebezpečím všeho druhu.“ Tak popisuje papež Pius XII. ve své encyklice *Redemptoris nostri* z Velkého pátku 1949 situaci Palestinců krátce po prvním arabsko-izraelském konfliktu bezprostředně po vzniku izraelského státu 14. května 1948. Tak vznikla 18. června 1949 papežská misie pro Palestinu se záměrem vést a koordinovat působení katolických organizací a sdružení. K 25. výročí jejího založení označil Pavel VI. tuto misi jako „jasné znamení péče Svatého stolce o osud Palestinců, kteří mu leží na srdci, protože patří k obyvatelstvu Svaté země, které se počítá mezi věrné Kristovy učedníky a kteří museli projít těžkými zkouškami.“

Monsignor Robert L. Stern je archimandrit řeckého katolického patriarchátu v Jeruzalémě a byl jmenován do čela organizace v roce 1987. Agentura má sídlo v New Yorku, Vatikánu, Jeruzalémě, Bejrútu a v Amanu a její působení zahrnuje Palestinu, Izrael, Sýrii, Libanon, Jordánsko a Irák.

Mons. Stern odpovídá na otázku redakce 30giorni:

Jak vypadá Palestina za válečných podmínek tam, kde papežská misie pomáhá?

Od doby, kdy Izrael převzal politickou kontrolu nad Palestinou, žije obyvatelstvo pod vojenskou okupací jiné země. Palestinská samospráva není ve skutečnosti nějakou účinnou vládou. Papežská misie uskutečňuje svou službu na pozadí situace, kdy v zemi vládní instituce nejsou schopny pomáhat lidem,

kteří pomoc potřebují. Jsou zde sice různá veřejná zařízení, ale nefungují. Proto se snažíme pomáhat nejen církvím a křesťanským společenstvím ve Svaté zemi, nýbrž všem lidem.

Jak vypadá tato pomoc konkrétně?

Naše misie působila v oblastech Betléma, Beit Jala, Beit Shour, ale také na sever od Jeruzaléma v Ramalláhu, kde byli křesťané. Ale naše pomoc není zaměřena jen na křesťany. Jestliže např. místní církve podporuje především stavbu nových obydlí, papežská misie se stará již několik let o obnovu zbořených domů, především ve staré části, kde žije většina domorodého palestinského obyvatelstva. Napětí mezi Izraelem a Palestinci vytvořilo mnoho bídy, a proto se soustředujeme dnes na podporu iniciativ, při kterých je zapotřebí dělníků, kteří opět mohou živit své rodiny...

Nejde obnova domů nad rámec vlastního úkolu vaší misie?

Těm ubohým lidem musí přece někdo pomoci. Když byla naše misie založena, šlo v prvé řadě o to, pomáhat ve Svaté zemi mezinárodně katolické straně

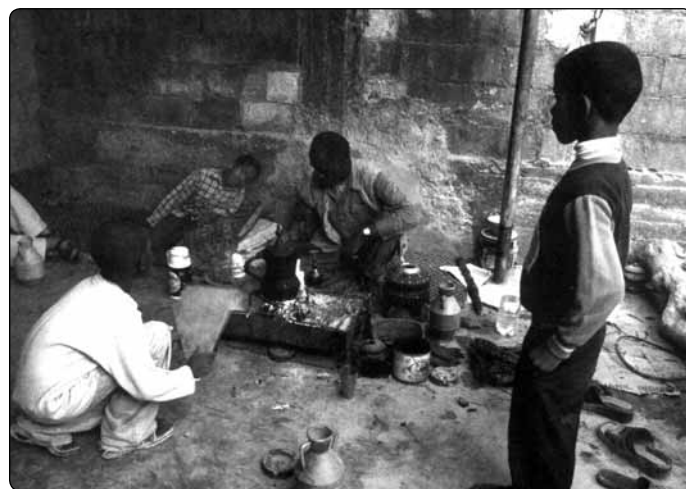
a koordinovat všechny zde činné sektory – patriarchy, biskupy, řády a laická sdružení. Tentokrát v roce 1949 se o tuto koordinaci nikdo nestaral. Dnes je nás již mnoho.

Komu chcete pomáhat především?

Všem, kteří potřebují pomoc. Statisticky řečeno – nejsou to Židé, kteří mají celou řadu pomocných zařízení. Převážná část muslimů je však postižena bídou, i když existují islám-

ská dobročinná sdružení. A tak pro nás existuje kritérium pomáhat v těch zónách, kde jsou ještě křesťané, ale s tím, že nikdo není předem z této pomoci vyloučen, takže pomáháme i jiným, muslimům. Příkladem je univerzita v Betlémě. Je známá jako „vaticánská univerzita“. Cca 33 % studentů jsou křesťané, zbytek muslimové. Pomoc, která se jménem papeže uskutečňuje ve Svaté zemi, není vedena vírou, ale potřebou.

Jak je možno popsat bídu v Palestině?

V Gaze žije velká část obyvatelstva stále v utečeneckých táborech spravovaných OSN. Táboři jsou něco jako stará vesnice, ve které není žádná organizace. Lidé bydlí v jednoduchých příbytcích z cementových bloků, nejsou zde skutečné ulice, nýbrž jen nouzové cesty. Lidé jsou zde přímo napěchováni. V jedné místnosti je až 12 osob. Rodiny jsou početné. Možnost pohybu je omezená. Žijí jen z pomoci OSN. Práce zde není. Když některé z početných dětí dospěje a chce se oženit nebo vdát, musí mít nejdříve bydlení a příjem. Pro obyvatele táborů chybí jedno i druhé. Je možné jen něco „přistavět“ k existujícímu domu na některé špinavé ulici. Není zde čistá voda ani pořádek. Velice smutný život.

Před dvěma roky jsme v pásmu Gazy dali postavit pro děti malé hřiště. To byste museli vidět, jaká to byla zvědavost! Poprvé v životě jim někdo dal něco na hraní. Jinak mají jen to životně nejnnutnější, jsou zvyklí na život v drsných podmínkách.

Není možno ani popsat, kolik těžkostí život v Gaze přináší.

Ten nebo onen si položí řečnickou otázku, proč tito mladí souhlasí s tím, aby se jako mučedníci dali vyhodit do povětří. Nemohou studovat, ani cestovat, ani pracovat, nemohou založit rodinu, žijí v absurdních podmínkách, nemají žádnou jinou naději než tu chvilku slávy, že obětují svůj život za své náboženství.

Nejsem politik ani národohodopodáv. Umím si jen představit, že v den, kdy budeme moci těmto mladým muslimům nabídnout práci, budou plány teroristů zkříženy. Mladí dají přednost stále týdenní mzdě a možnosti jít za svou přítelkyní.

Přes negativní rétoriku jsem přesvědčen o tom, že odpovědní činitelé z Hamasu o této situaci

vědí. Chtějí budoucnost pro svůj národ jako všichni ti, kdo dělají politiku. A pozitivním aspektem jejich politiky je množství sociálních opatření a blahobyt, který chtěli přinést lidem. To platí i přes všechny slogany, které arabská rétorika vykřikuje.

Pokládáte tedy za chybu, když se omezuje mezinárodní hospodářská pomoc Hamasu?

Nechci tady vyslovit, jak jsem řekl, politický soud. Mám dojem, že tomuto národu a těmto mladým lidem nepřidá nic jiného než ještě více zoufalství, kterého teroristé zneužijí pro své cíle. Ti, kteří chtějí zavést embargo, chtějí tak donutit vládu ke krátkodobé změně politického kurzu, který má později přinést dlouhodobý mír. Ale to je zcela zmýlené. Předně blokování pomoci jde na vrub národa, nikoliv vlády, a lid už tak jako tak hodně trpí. A pak jde o mentalitu Arabů: my urážíme jejich hrdost, a to přináší pochopitelné důsledky. Embargo je zcela kontraproduktivní. Jsem přesvědčen a doufám, že konsensu s Hamasem je možno lépe dosáhnout vzájemnou spoluprací.

Byl jste také v utečeneckých táborech v Libanonu. Jak to vypadá tam?

Jinak, ale není to méně smutné. Palestinci, kteří uprchli do Libanonu, žijí v táborech spravovaných OSN. Je zde tíživá nerovnováha mezi stranami, které v Libanonu vládnou, mezi maronitskými křesťany, muslimskými šíity a muslimskými sunnity a mezi složením obyvatelstva. Žádná z těchto skupin nemá jinou vyhlídku než se vrátit domů. Ale to je neproveditelné. Tak těm ubohým lidem nezbyvá nic jiného než utečenecký tábor, což se rovná svým způsobem vězení. Sním o dni, kdy začne existovat všeobecně uznávaný palestinský stát. Pak snad budou mít tito lidé nějaký průkaz a budou moci v Libanonu pracovat. Do-

kud jsou věci tak, jak jsou, Libanon je nepřijme mezi své občany. 200 000 palestinských uprchlíků se nemůže vrátit do vlasti a žijí zde nesnesitelný život v izolaci a za těchto podmínek se z nich stávají surovci.

Palestinci nyní opouštějí také Irák.

Nejvíce opouštějí Irák křesťané. Papežská komise dělá, co může, aby pomohla místním církvím vyhnanců. Normálně pomáháme všem, kteří opouštějí Irák a chtějí se usadit v Evropě, Americe nebo Austrálii.

Při této činnosti reprezentuje papeže. Zůstala Vám v paměti nějaká významná epizoda?

Papež Jan Pavel II. navštívil v roce 2000 Svatou zemi. Při takové příležitosti má předseda papežské misie různá privilegia, takže může z bezprostřední blízkosti prožívat všechny události. Vzpomínám si, jak při mši svaté v Betlémě před bazilikou, která stojí na místě, kde se Kristus narodil, začal jako každý den zaznívat ze sousední mešity hlas muezina, který vyzýval muslimy k modlitbě. Hlas byl pronikavý a zesílený tlampači. V tom momentu se papež zastavil, nechtěl svůj hlas směšovat s jiným hlasem a prostě čekal až do konce muslimské modlitby. Pak pokračoval v liturgii. Bylo to, jako by chtěl říct, že křesťanské společenství musí mít pro muslimy pochopení a musí je respektovat, aby mohlo jednou dojít k dohodě.

Ohleduplné mlčení papeže bylo svým způsobem náznak soužití křesťanů s muslimy v Palestině.

Z 30giorni 5/2006 přeložil -ls- Zkráceno

Ježíšova přitažlivá síla Svatá Terezička z Lisieux

Prosté duše nepotřebují složité nástroje. Protože jsem jedna z nich, dal mi Ježíš jednou ráno při děkovné modlitbě prostý nástroj k splnění mého poslání. Dal mi pochopit následující slova z *Písne písní: Táhni mě za sebou! Líbezně voní tvé oleje* (1.4.3).

Ó Ježíši, není vůbec nutné říkat: když mě přitahuješ, přitahuješ také ty, které miluji. To prosté slovo – *Táhni mě za sebou* stačí.

Pane, pochopila jsem, že duše, která se dá unést tvou pojnou vůní, nemůže za tebou spěchat sama, ale táhne za sebou všechny duše, které miluje: a to zcela bez donucení, jako přirozený důsledek, který působí tvoje přitažlivá síla.

Jako proud, který se s burácením vrhne na oceán a všechno strhává s sebou, co se mu postaví do cesty, tak také moje duše, můj Ježíši, která je ponořena do nesmírného oceánu tvé lásky, táhne za sebou všechny poklady, které má. (...)

Milá Matko, věřím, že Vám dlužím ještě to nebo ono vysvětlení textu *Písne písní: Táhni mě za sebou! Spěchejme!* Protože to, co jsem chtěla říct, se mně samé jeví málo pochopitelné.

Ježíš říká: *Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne můj Otec, který mě poslal.* Pak těmito vznešenými slovy, aniž by používal slova, která jsou lidu tak dobře známá, učí nás, že musíme jen zaklepat, aby nám bylo otevřeno; že stačí hledat, a nalezneme; natáhnout pokorně ruku, abychom obdrželi to, oč prosíme... Řekl také, že všechno, oč požádáme jeho Otce jeho jménem, dostaneme. Je to jistě z toho důvodu, když Duch Svatý ještě před Ježíšovým narozením vyslovil toto prorocké slovo: *Táhni za mnou. Pospěšme.*

Co jiného je prosit o to, abychom byli přitahováni, než že se vnitřně sjednocujeme s předmětem, který utěšuje naše srd-

ce? Kdyby oheň a železo byly obdařeny rozumem, a ten druhý by řekl prvnímu, táhni mě za sebou, ukázalo by se, že se s ohněm chce do té míry ztotožnit, že ho oheň prostoupí a svojí žhavou podstatou impregnuje, až se s ním stane jedno.

Sv. Terezička z Lisieux

Milá Matko, to je moje modlitba: prosím Ježíše, aby mě táhl za sebou, aby mě tak spojil s plameny své lásky, aby žil a působil ve mně.

Cítím, že čím více se rozňuje v mém srdci oheň lásky, s tím větší horoucností budu říkat: Táhni mě za sebou. Tím více budou duše, které se přibližují ke mně (chudému, malému, neužitečnému kousku železa, jakým bych byla, kdybych se měla od svého božského Průvodce vzdálit), spěchat za vůní svého Miláčka, protože duše zanícená láskou nemůže být nečinná. Jistě, svatá Magdaléna pobývá u Ježíšových nohou, naslouchá jeho sladkým, plamenným slovům. I když se zdá, že nic nedává, dává mnohem více než Marta, která si dělá příliš mnoho starostí a chtěla by, aby ji sestra následovala. Když ji Ježíš kárá, nevyčítá jí tuto práci: tuto práci dělala jeho Matka dlouho v jeho životě, když musela připravovat pokrm pro Svatou Rodinu.

To čeho lituje, je jen přemíra námahy a starostí, které si jeho příliš pilná hostitelka dělá.

Z knihy Dějiny duše

B ylo to dva měsíce po prvním zjevení, když Panna Maria prosila vizionáře: „Zítřka se zjevím na poli Gumno. Povězte vesničánům, aby vás tam provázeli.“

Když se potom Panna Maria ve 22 hodin zjevila, řekla: „Dnes se mne může dotknout každý, kdo chce.“ „Jak se tě mohou lidé do-

tknout, když tě nevidí? My jsme jediná, kdo tě vidíme,“ řekli vizionáři. „Přiveďte je ke mně a vedte jejich ruku. Tak se mne budou moci dotknout.“ Překvapení vizionáři splnili přání Gospý. Nejdříve obyvatelům vysvětlili, jaký dar jim Gospa nabízí, a potom jednomu po druhém pomáhali se k ní přiblížit. Lidé – vedení rukama vizionářů – se s údivem a dojetím dotýkali Panny Marie, její hlavy, jejího závoje, jejích rukou. Každý z nich cítil její skutečnou přítomnost, aniž by ji viděl nebo slyšel. Všude zavládlo hluboké dojetí.

Vizionáři si přitom všimli, že doteky lidí zanechávají na oděvu Gospý skvrny, které se stále zvětšovaly. Na tváři Gospý se objevil hluboký smutek. Vizionáři byli zmatení: „Gospo, tvoje šaty se velice poskvrnily.“ „To jsou hříchy těch, kteří se mě dotýkají,“ odpověděla pokorně. „Přestaňte se jí dotýkat,“ volali vizionáři na obyvatele.

Tu začala Panna Maria mluvit velmi vážně o zpovědi a o nutnosti, aby se každý zpovídal aspoň jednou měsíčně. Vysvětlila jim: „Na této zemi neexistuje nikdo, kdo by nepotřeboval aspoň

jednou za měsíc se vyzpovídat.“ Tu jeden muž zavolal: „Pojďme se všichni vyzpovídat, abychom byli opět čistí!“ Ten večer musel P. Jozko zavolat své spolubratry z okolních vesnic, aby mohli vyhovět všem, kteří toužili po zpovědi.

Vaše srdce je jako květ

Když byl biskup Georg Eder ze Salcburku v prosinci 1998 v Medjugorje, řekl P. Slavkovi

Barbaričovi: „Jsou tři věci, které jsme postupně ztratili, které jsou však v Medjugorje důležité: svatá zpověď, obrácení a nová povolání... Svatá zpověď prakticky vymírá. Už se skoro nikde neprojektuje, s výjimkou poutních míst a klášterních kostelů... Počet povolání velmi poklesl, takže máme starosti, jak udržet naše semináře. Ale zde v Medjugorje se všechno udrželo: svatá zpověď, obrácení a povolání. Med-

jugorje nám dává přesně to, co nám chybí.“

Když Královna míru slíbila, že *měsíční zpověď bude lékem na uzdravení západního světa* (6. 8. 1982), pak to není jen proto, že pro miliony kajicníků z celého světa je jejich smíření s Bohem prostřednictvím svaté zpovědi zvláštní milostí, a to někdy po desetiletích. Ale velké množství kněží vypovídá o tom, že se po dlouhých hodinách zpovídání cítili ve svém kněžství tak obohaceni, obnoveni a šťastni jako nikdy předtím – právě proto, že jsou kněžími.

Vizionářka Maria Pavlovičová – Lunettiová má poučnou zkušenost: „Jednou při modlitbě před svatou zpovědí jsem viděla ve svém nitru květ. Nejprve byl nádherný, svěží a zcela rozvinutý, krásně zbarvený. Měla jsem z něho radost. Potom jsem viděla, jak se květ zavřel, zvadl, ztratil svoji krásu i barvu. Byla jsem z toho smutná. Nakonec jsem viděla kapku rosy, jak spadla na zavřený a zvadlý květ. Ten se opět otevřel a viděla jsem ho opět svěží jako předtím.“

Nosila jsem v sobě ten obraz několik dní a snažila jsem se ho pochopit. Ale nechápala jsem to. Nakonec jsem se rozhodla, že se na to zeptám Panny Marie v čase zjevení: – Panno Maria, co znamená obraz, který jsem viděla při modlitbě? Co znamená ten květ? – Ona se usmála a odpověděla mi:

„*Vaše srdce je jako květ. Každé srdce je krásné. Ale když zhřešíte, zvadne jako ten květ a ztratí svou krásu. Kapka, která na něho spadla a osvěžila ho, představuje účinek svaté zpovědi. Když jste ve stavu hříchu, nemůžete si sami pomoci. Pomoc musí přijít od Boha.*“

Vítězstvo srdca 49/2006

Medjugorje a zpověď

Medjugorje bývá nazývána „zpovědníci světa“. Lépe to pochopíme, když si připomeneme událost, která se tam stala v srpnu r. 1984. P. Jozko a vizionáři ji často připomínají.

POŽEHNÁNÍ MEDJUGORJE

V politickém tisku Chorvatska a Bosny se v posledních týdnech objevují často články na téma Medjugorje, které jsou směs velmi pozitivní. Ve „Verčernji list“ např. můžeme k 25. výročí prvního zjevení mezi jiným číst:

„Co jsme se za posledních 25 let v Medjugorje naučili, bez ohledu na to, zda jsme katolíci nebo vyznavači jiného náboženství či ateisté?

Naučili jsme se zde mnoho krásného. Ukázalo se, že je možno žít šťastně ve společnosti lidí různé rasy, národnosti, náboženství. Medjugorje nám ukázalo jak se chovat k lidem se závislostí, k bezdomovcům, k postiženým. Ukázalo nám, že se vyplatí být dobrý a čestný, že se mezi námi objevují velké postavy jako Pater Slavko Barbarič, který od nás, bohužel, příliš brzy odešel.

Svůj obdivuhodný uzdravující prostředek vylilo Medjugorje na všechny. Lidé tvrdí, že byli uzdraveni na těle nebo na duši, že se smířili s nepřáteli nebo sami se sebou. Největší zážitek je však Medjugorje samo, které je dnes krásnější a lepší než kdykoliv předtím. A je zázrak, že se dosud nikomu nepodařilo tyto krásné události zkompromitovat. V Medjugorje jsou si všichni rovni, vizionáři, hollywoodské hvězdy, státníci nebo prostí lidé.“

„Verčernji list“ nemá v úmyslu zabývat se rozpory mezi těmi, kteří ve zjevení věří, a těmi, kteří je odmítají, nechce také fenomén Medjugorje vysvětlovat, ani teologicky ani vědecky. Chce jen představit ságu, která je pro jedny pohádkou a pro druhé nadějí. Ale ať si myslí kdo chce, co chce, sága zůstane.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Boží Syn splnil své poslání na tomto světě.

Ta třetí neobyčejná relikvie je o jedno a půl tisíciletí mladší. Její fyzická podstata je však stejně nevysvětlitelná. Podává nám svědectví nikoliv o návštěvě Božího Syna, ale jeho Matky. Došlo k ní za prokazatelných historických okolností, které o její přítomnosti a působení mluví stejně výmluvně jako její podivuhodný obraz na plášti z rákosových vláken, který nejen že zázračně vznikl, ale dodnes, tedy již 500 let jen jako zázrak existuje; je totiž z materiálu, který jinak nemá trvanlivost delší než 20 let. I tato „stopa“ je lidskou rukou nezhotovená, ale lidským smyslem zcela dostupná.

Jestliže nepatříme k těm, kterým působí potíže uznat, že tyto obdivuhodné „stopy“ jsou součástí zvláštního Božího projektu, pak si musíme položit otázku: Proč Bůh stanovil, aby právě případ zásahu Matky Boží v Guadalupe zůstal trvale zdokumentován obdobným způsobem jako vrcholná událost lidských dějin, tedy smrt a zmrtvýchvstání jeho Syna? Nabízí se snad jediné vysvětlení: jedná se o událost z hlediska dějin spásy mimořádně významnou. V Mexiku se v roce 1531 obzvláště výrazně a podstatně projevil zvláštní a nezastupitelný způsob, jakým Matka Boží trvale spolupracuje se svým Synem, aby se lidem skutečně dostalo plodů vykoupění, které On připravil tím, že za nás zemřel a vstal z mrtvých. Ona nám Božího Syna nejen porodila, ona je také Bohem povolána, aby nám zprostředkovala ovoce jeho vykupitelské smrti. Matka Boží v Guadalupe plnila toto své svěřené poslání zvláště názorným způsobem, když zde *potřela hlavu hada*: předešla válečnému krveprolití tím, že vytrhla několikamilionový národ z kruté moci zlého ducha. Proto Bůh chtěl, aby se právě o tomto jejím jen zdánlivě „soukromém“ vystoupení zachovalo tak

mimořádné a trvalé veřejné potvrzení.*

Tato vskutku dějinná událost je proto tak zázračně „zdokumentována“, abychom měli stále před očima, že Matka Boží Panna Maria má svůj způsob, jakým v dějinách naplňuje své Bohem stanovené poslání, a abychom si byli stále vědomi, že její vstupy do dějin máme brát velice vážně a samozřejmě, že se jim nemáme bránit, nýbrž spíše s nimi počítat a očekávat, že k nim bude docházet tím více, čím povážlivěji se šíří a projevuje moc Hada. Nepotřebujeme mnoho fantazie k tomu, abychom si představili, jak tragicky se mohly tehdy události ve Střední Americe (a nejen tam) vyvíjet, kdyby si mexický biskup postavil hlavu a trval na svém odmítavém postoji po dobu desítek let. (Každý biskup, který je postaven před úkol zda uznat nebo neuznat „soukromý“ vstup Matky Boží do dějin, měl by se nejdříve vydat na pouť do Mexika a vyprosit si přímo na tomto omilostněném místě od Matky Boží potřebné světlo, aby si byl náležitě vědom vysoké míry své odpovědnosti. Je jistě rozdíl mezi obezřetností, která si třeba vyžadává zvláštní znamení a potvrzení, a mezi apriorním tvrdošijným zamítavým postojem.)

Scénáře vstupů Matky Boží do lidského dění mají až do určité doby obdobné společné prvky. Panna Maria se viditelně představí zpravidla někomu velmi prostému a nevzdělanému a pošle ho k oficiálnímu církevnímu představiteli se vzkazem, který obsahuje její zvláštní přání. (Tato její prosba však kupodivu zpravidla nevyvolávala nadšení, ale setkávala se spíše s rozpaky, nedůvěrou a odmítavým postojem, jako by se mohlo stát něco nebezpečného, když se někde postaví nová mariánská svatyně.) Proto následovala další zjevení spojená se zvláštními znameními, která mají doložit věrohodnost poselství a překonat překážku nedůvěry. Proč např. Maria často

žádala, aby se na tom či onom místě postavila její svatyně? Protože to jsou místa, která si chce zcela vyhradit pro sebe, vytrhnout je z moci svého odpůrce, aby zde mohla v plné míře rozdávat z ovoce vykoupění.

Když vzrostla aktivita Satana, vyžadovalo to také od ní odpověď ve zvýšené protiakci. Od dob první velké ateistické revoluce ve Francii obsahují Mariina poselství také výslovnou všeobecně platnou žádost adresovanou všem: „Obratťe se! Čiňte pokání!“ Znamená to jinými slovy: „Spojte se se mnou osobně v mém boji proti Zlému. Dovolte mi, abych mu rozdrtila hlavu přímo ve vašem srdci a uvedla tam svého Syna!“ Druhou velkou ateistickou revoluci v Rusku Matka Boží dokonce předešla a nabídla ve Fatimě účinnou cestu a pomoc, jak jí opravdu předejít. Ta však zůstala nevyužita.

Kdo se na tyto Mariiny vstupy do lidských dějin dívá objektivně, nezaujatě a s náležitou úctou, tomu musí být nápadná obdivuhodná skromnost a pokora jejího chování a vystupování. Přímocí cítí, že zde Maria vystupuje jako *nepatrná služebnice*, která důsledně respektuje existující řád a kompetence, která by nejraději jako v Káně zůstala zcela v pozadí, která jakoby až naivně věří, že bude stačit náznak a prosba, aby ti, kteří mají příslušnou odpovědnost, ihned pochopili, co je třeba bezpodmínečně v nastalé situaci udělat. Dokonce ani ohromujícím slunečním zázrakem nechce nikoho znásilnit, jen naznačuje, že je Dcerou toho, který může *mocně zasáhnout svým ramenem*. Zůstává bohužel skutečností, že se jí odpovědná místa v Církvi nepodařilo přesvědčit natolik včas, aby mohla zabránit tomu, čemu chtěla předejít. Přesto však trvá na tom, že její neposkvrněné Srdce zvítězí. Musíme tedy počítat s tím, že má k dispozici také jiné cesty, než jaké očekáváme. Její zásahy a vstupy se však staly nyní ještě skromnější. Ještě pokornější a ještě trpělivější. Její plačící sochy a obra-

zy jsou tichým svědectvím o jejím plačícím srdci.

Nejvíce je to patrné na zcela změněném scénáři jejího vstupu, který uskutečňuje v Medjugorje. Nespolehá se na oficiální struktury a obrací se k prostým věřícím. Časově omezená zjevení se zde změnila na dlouhodobou trpělivou, přímo katechetickou práci, při které nejprostšími a nejstručnějšími slovy vysvětluje i těm nejprostším to nejpodstatnější z katolické víry. Pomáhá jim elementární náboženské pravdy nejen poznat, ale také prožít, dává jim zcela nečekaně zakusit také jejich ovoce a to, co nenacházejí a nezakoušejí jinde: Boží i svou blízkost a dobrotivé milosrdenství. Její neposkvrněné Srdce vítězí novou taktikou: zvolilo si skromnou cestu mravenčích, ale obdivuhodně vytrvalých kroků: v jednom srdci po druhém drtí hlavu hada a zbavuje je jeho pout, často tuhých a dlouholecých. A kupodivu, *nejsou to slova, nejsou to řeči, jejichž hlas by nebylo slyšet. Všude na zemi pronikl její hlas*. Medjugorje je nejen obdivuhodnou oázou míru v rozbouraném světě, ale je také místem, kde se Církev nápadně vrací ke svým kořenům: k svátostem, k vnitřní modlitbě, k opravdovému pokání a bratrské lásce jako jediným zdrojům skutečné a hluboké křesťanské radosti, ze které se také mohou rodit tolik potřebná duchovní povolání. Jsme tu svědky zvláštní inovace: vzniklo poutní místo, kam nikoliv pastýři přivádějí své ovečky, ale ovečky své pastýře.

Odpověděla tak na ďáblůvu taktiku, který kromě záškodnické práce mezi hierarchií se snaží o svou „církve zdola“.

-lš-

* Matice cyrilometodějská s. r. o. vydala v r. 2000 brožurku *Zjevení Panny Marie v Mexiku (Pavel Karel Mráček)*, obsahující český překlad autentického dobového dokumentu Nican mopohua a chronologický přehled všech událostí souvisejících se zjevením i zázračným obrazem Panny Marie - formát A6, 52 stran, 35 Kč. Brožurka je stále v prodeji.

Výzvy fatimského poselství (69)

Právě z tohoto hlediska služby založil Ježíš Kristus svou církev: aby celé lidstvo přivedl k pramenům spásy. Všichni členové Církve se mají cítit jako Boží služebníci, postaveni do služby tomuto spásonosnému úradku, v podobnosti s Kristem, který přišel, aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé (Mt 20,28). Kristus k službě údů svého mystického Těla ustanovil posvátnou hierarchii, které svěřil poslání, jež obdržel od Otce: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás“ (Jan 20,21). Proto se papež, pravý a univerzální představitel Krista, vůdce a viditelná hlava jeho Církve, podepisuje: *sluha sluhů Božích*.

Tak příkázání, které nám nařizuje *ctít otce a matku*, zahrnuje každou autoritu, která pro nás stejně jako naši rodiče představuje Boha a byla jím ustavena.

Tímto způsobem byla Kristem založena církev, aby sloužila Bohu a Božímu lidu; proto ji máme ctít, milovat a poslouchat její učení. Tak jako ve Starém zákoně Bůh posílal své proroky, aby učili a vedli vyvolený národ po cestách jeho příkázání, tak nám také Ježíš Kristus dal svou církev, aby jejím prostřednictvím pokračoval v díle našeho vykoupění. Proto máme tuto církev, jejímiž jsme údy a dětmi, milovat, sloužit jí a ctít ji jako duchovní Matku, kterou nám Bůh dal k slávě svého jména i mystického Těla Ježíše Krista, svého Syna a našeho Spasitele.

28.

NEZABIJEŠ

„Nezabiješ“ (Dt 5,17).

Tímto příkázáním nám Bůh zakazuje jakýkoliv útok na lidský život. Rozhodovat o jeho konci je právo, které Bůh vyhradil pouze sobě samému. Proto nám není dovoleno zničit žádný lidský život, i kdyby byl teprve v zárodku.

Tento zákaz nezabíjet, který Bůh dal lidstvu, je předkládán k našemu uvažování na různých místech Písma svatého. Příběh Kaina a Ábela, synů Adama a Evy, je jedním jasným příkladem: *Ábel byl pastýřem koz a ovcí a Kain obdělával půdu. Po nějaké době Kain přinesl Hospodinu obět z polních plodin. Také Ábel obětoval z prvoroženat svého bratra a z jejich tuku. Hospodin shlédl na Ábela a jeho obět, ale na Kaina a jeho obět neshlédl. Kain se nad tím velmi rozhněval a chodil se svěšenou tváří. Hospodin řekl Kainovi: „Proč se zlobíš a proč chodíš se svěšenou tváří? Budeš-li jednat správně, budeš chodit s hlavou radostně vztyčenou! Nebudeš-li však jednat správně, u brány se usadí hřích, bude se chtít k tobě přimknout, ale ty ho musíš ovládnout.“*

Kain řekl Ábelovi, svému bratru: „Pojďme na pole!“ A když byli na poli, vrhl se Kain na svého bratra Ábela a zabil ho.

Tu se Hospodin zeptal Kaina: „Kde je tvůj bratr Ábel?“ On odpověděl: „Nevím. Copak jsem já strážcem svého bratra?“ Hospodin řekl: „Cos to udělal? Hlas krve tvého bratra volá ke mně ze země. Proto buď proklet, vyhnán z úrodné země, která otevřela ústa, aby

Poselství Královny míru

Drahé děti, nemyslete v tomto čase jen na odpočinek vašeho těla, ale, děti moje, hledejte čas i pro duši. Ať v tichu k vám hovoří Duch Svátý, a vy mu dovolte, aby vás obrátil a změnil.

Já jsem s vámi a přimlouvám se před Bohem za každého z vás. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje, 25. 7. 2006

z tvé ruky přijala krev tvého bratra. (...) Budeš pobíhat a toulat se po zemi.“ Tu pravil Kain Hospodini: „Větší je můj trest, než mohu snést. Hle, vyháníš mě dnes z úrodné půdy, musím se před tebou skrývat, budu pobíhat a toulat se po zemi. Kdo mě najde, zabije mě.“ Hospodin mu řekl: „Nebude tomu tak: Kdo by zabil Kaina, propadne sedminásobné pomstě.“ Proto dal Hospodin Kainovi znamení, aby ho nikdo, kdo by ho našel, nezabil. Kain pak odešel od Hospodina a usadil se v zemi Nod na východ od Edenu (Gn 4,2-16).

Tento úryvek Písma svatého nám podává obdivuhodná poučení ohledně tohoto Božího příkázání: *Nezabiješ!* Jako první, které mě napadá, je toto: i když byl Kain vrahem svého bratra, Pán nedovolil, aby ho někdo mohl zabit. Je to právo, které si Bůh vyhradil sobě, tj. právo poslat každého na smrt tehdy, kdy to pokládá za vhodné. Bůh postupuje takto, aby dal čas na lítost a pokání.

Kdyby Kain místo toho, aby se rozčiloval nad trestem a bál se, že bude někým zabit, raději uznal svůj hřích a pokorně prosil Pána o odpuštění, jistě by ho dostal. Avšak místo tohoto skutku pokory a důvěry v Boží dobrotu se rozčiluje!

Kain se pravděpodobně bál, že když se někdo dozví, jak se zachoval vůči Ábelovi, bude se chtít pomstít a jednat s ním stejným způsobem. Ale Bůh zakazuje také vraždu na vyrovnání účtů a činí opatření, aby k něčemu takovému nedošlo a hřích se neopakoval. Tímto příkázáním nám Bůh zakazuje hřích pomsty, neboť pomsta je skutkem vzpoury, vedeným přehnanou pýchou. Nesmíme se tedy svým bližním mstít, ani trestat zločince v duchu pomsty.

V případech, v nichž je veřejná autorita donucena potrestat zločin pro uchování pořádku, má být trest vždy doprovázen duchem lásky kvůli obecnému dobru i kvůli viníkovi, aby tak uznal zlo, litoval ho a byl ochoten změnit svůj život.

Běžně se neberou v potaz určité druhy pomalé smrti, kterou lidé zapříčiňují svým bližním, ale jež přesto mají svou tíhu na Božích vahách: nespravedlnost, se kterou se častokrát obětuje bližní; pomluvy, kterými je okrádán o dobré jméno, osobní důstojnost a náležitou úctu; zneužívání, kterým je připravován o svá práva, a mnohé jiné věci tohoto druhu, jimiž je bližní trápen a je mu pomalu způsobována smrt.

Když byl Ježíš Kristus zajat v Olivové zahradě, sv. Petr chtěl svého Mistra bránit, a proto vytáhl meč a jednomu vojákovi usekl ucho. Ale Pán se zastal zraněného a řekl Petrovi: „Zastrč svůj meč

POKUTA ZA PRAVDU

Profesor historie David Mullan na kanadské univerzitě Cape Breton byl odsouzen k pokutě půl měsíční mzdy. Jeden homosexuální student ho udal na základě dvou dopisů, které napsal svému dřívějšímu anglikánskému biskupovi. V nich kritizoval, že církev akceptuje homosexuální partnerství. Student to označil jako porušení lidských práv. Historik mu na to odpověděl e-mailem, že homosexualita je nepřirozený životní styl. Následovala další žaloba. Vedení univerzity uložilo profesori pokutu.

Podle Mullana je to už úplná celonárodní posedlost, že homosexuálové mají dokonce více práv než ostatní. Jeho katedra ho podporuje a chce podat stížnost na postup univerzity.

NEPLATNÁ SIMULACE KNĚŽSKÉHO SVĚCENÍ

V diecézi Pittsburg v USA se od 31. července 8 žen prohlašuje za kněžky a 4 za jáhenky. Biskupství označilo jejich „svěcení“ za politováníhodnou ceremonii, kterou se vyloučily z Církve. Obřad se konal podobně jako kdysi v Evropě na palubě jedné lodi.

tam, kam patří. Každý, kdo sahá po meči, mečem zahyne“ (Mt 26,52). To znamená, že každý zločin se trestá a že Bůh ho zakazuje a zavrhuje. Pán nedovolil, aby sv. Petr užil meč ani na jeho obranu. To neznamená, že v případě útoku se nemůžeme bránit, ale že nesmíme bližního napadnout nespravedlivě a bez toho, že bychom nebyli donuceni nutností obrany.

Když se vrátíme k případu Kaina a Ábela, setkáme se tam s jednou výstrahou ve formě přikázání, které Bůh dal Kainovi a jež bychom neměli povrchně přejít bez vážného zamyšlení: „Proč se zlobíš a proč chodíš se svěšenou tváří? Budeš-li jednat správně, budeš chodit s hlavou radostně vztyčenou! Nebudeš-li však jednat správně, u brány se usadí hřích, bude se chtít k tobě přimknout, ale ty ho musíš ovládnout“. My všichni musíme poznat, jaké pokušení nás nejčastěji napadá a snaží se nás svést na cestu zla; jinými slovy, jaký je hřích, jak řekl Bůh Kainovi, pro který máme největší náklonnost. Máme ho ovládat, jak žádal Bůh: „Musíš ho ovládnout“. Každý hřích nese v sobě rozsudek věčné smrti, neboť je porušením Božího zákona: „Ze stromu poznání dobra a zla jíst nesmíš, neboť v den, kdy bys z něho jedl, musíš zemřít“ (Gn 2,17). Tuto větu můžeme číst takto: jestliže překročíš má přikázání, propadneš trestu smrti, neboli věčnému zatracení. Každý hřích spadá pod soudní pravomoc tohoto rozsudku, neboť každý hřích je porušením Božího zákona a nese v sobě věčnou smrt a často také smrt časnou; není nám tedy dovoleno obětovat život bližního ani náš. Toto přikázání je absolutní: „Nezabiješ.“

Ježíš Kristus ve svém Horském kázání potvrdil toto Boží přikázání, když řekl: „Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: - Nezabiješ. Kdo by zabil, propadne soudu. Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni“ (Mt 5,21-22).

Pán říká: „Propadne soudu.“ Kdo spáchá tyto hříchy, může se ještě spasit, bude-li chtít litovat, prosit o odpuštění, konat pokání a podle možností napravit zlo, které svému bližnímu způsobil.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Tradiční mariánská pouť na Svatý Kopeček u Mikulova 3. 9. 2006

Program: Farní kostel sv. Václava - 7.00 a 8.00 mše svaté za poutníky

● 9.15 odejde od kostela sv. Václava krojovaný průvod se sochou Černé Loretánské Madony na Svatý Kopeček ● 13.30 mariánská pobožnost ● 14.00 W. A. Mozart: Te Deum - závěrečný koncert festivalu KAMPANILA.

Svatý Kopeček - 9.15 mše svatá za poutníky v kostele sv. Šebestiána ● 10.30 hlavní poutní mše svatá na návrší Svatého Kopečku, svátostné pozhánání ● příležitost k přijetí svátosti smíření během všech bohoslužeb.

ŽEHNÁNÍ VARHAN

V neděli 27. srpna v 15 hod. požehná v Olbramkosteletu pan děkan Jindřich Bartoš ze Znojma nově opravené varhany. Následovat bude malý varhanní koncert. Za varhany usedne ThDr. Willi Türk. Srdečně zveme.

Liturgická čtení

Neděle 20. 8. - 20. neděle v mezidobí

1. čt.: Př 9,1-6
Ž 34(33),2-3.10-11.12-13.14-15
Odp.: 9a (*Okuste a vízte, jak je Hospodin dobrý.*)
2. čt.: Ef 5,15-20
Ev.: Jan 6,51-58
Slovo na den: *Mít v sobě život.*

Pondělí 21. 8. - památka sv. Pia X.

1. čt.: Ez 24,15-24
Dt 32,18-19.20.21
Odp.: 18a (*Opustil jsi Boha, který tě zplodil.*)
Ev.: Mt 19,16-22
Slovo na den: *Co mi ještě schází?*

Úterý 22. 8. - památka P. Marie Královny

1. čt.: Ez 28,1-10
Dt 32,26-27ab.27cd-28.30.35cd-36ab
Odp.: 39c (*Já usmrcuji a já oživuji.*)
Ev.: Mt 19,23-30
Slovo na den: *Bohatý jen těžko vejde.*

Středa 23. 8. - nez. pam. sv. Růženy z Limy

1. čt.: Ez 34,1-11
Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
Ev.: Mt 20,1-16
Slovo na den: *Zavídíš?*

Čtvrtek 24. 8. - svátek sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b-14
Ž 145(144),10-11.12-13ab.17-18
Odp.: srov. 12 (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)
Ev.: Jan 1,45-51
Slovo na den: *Uvidíš ještě větší věci.*

Pátek 25. 8. - nez. pam. sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina nebo sv. Ludvíka nebo sv. Josefa Kalasanského

1. čt.: Ez 37,1-14
Ž 107(106),2-3.4-5.6-7.8-9
Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, jeho milosrdenství trvá navěky. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 22,34-40
Slovo na den: *Miluj Pána, svého Boha.*

Sobota 26. 8. - nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Ez 43,1-7a
Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
Odp.: srov. 10b (*Hospodinova velebnost bude sídlit v naší zemi.*)
Ev.: Mt 23,1-12
Slovo na den: *Své skutky dělají jen proto, aby se ukázali.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 8.	PO 21. 8.	ÚT 22. 8.	ST 23. 8.	ČT 24. 8.	PÁ 25. 8.	SO 26. 8.
Antifona	1136	1722	1478	1181	1673	1213	1666
Žalm	784	783	783	784	786	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1723	1479	1182	1481	1213	1666
Antifony	1137	1151	1167	1183	1674	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1724	1654	1186	1674	1217	1668
Antifona k Zach. kantiku	711	1724	1479	1186	1675	1482	1669
Prosby	1140	1724	1655	1186	1675	1218	1655
Záv. modlitba	711	1478	1479	1480	1482	1483	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	792	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1676	1221	1236
Záv. modlitba	711	1159	1175	1191	1482	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1727	1660	1192	1677	1223
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1678	1224
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1678	1224
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1730	1663	1196	1680	1226
Ant. ke kant. P. M.	710	711	1731	1479	1196	1681	1483
Prosby	1135	1149	1731	1664	1196	1681	1227
Záv. modlitba	711	711	1478	1479	1480	1482	1483
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

P. ANTONÍN ŠURÁNEK

**SVATÍ Z POHLEDU P. ŠURÁNKA
(SEŠIT 1-11)**

Uspořádal a do tisku připravil **P. Alois Kotek**

P. Šuránek dovedl podat jednoduchým způsobem podstatné rysy různých světců. Tyto texty vycházely v období září 1945 až květen 1948 v týdeníku Rozsévač. Po knižním vydání vyšly také v sešitové podobě v edici Životem. Nechybí ani jmenný rejstřík, který lze najít v posledním sešitě.

Brož., A5, celkem 176 stran, cena jednoho souboru 75 Kč

Šuránkovy projevy o Stojanovi jsou otištěny právě v této brožuře, která hledá odpověď na otázku, zda byl, či nebyl Stojan svatým. Vyšlo v edici Životem jako svazek číslo 15.

Brož., A5, 18 stran, 6 Kč

SVĚTEC PADUÁNSKÝ 1 A 2

František Strážovský

Veršovaný životopis a legenda o sv. Antonínu z Padovy. Vydala římskokatolická farnost Vrchoslaviče pro vnitřní potřebu Církve.

Brož., A5,

díl 1 - 52 stran, 33 Kč, díl 2 - 48 stran, 32 Kč

SVATÍ 1-3

Myšlenky P. Šuránka na liturgické texty svátků a některých příležitostí.

Brož., A5,

díl 1 - 32 stran, díl 2 - 40 stran,

díl 3 - 28 stran, cena jednoho dílu - 8 Kč

**ŽIVOT SLUŽEBNÍKA BOŽÍHO
P. ANTONÍNA ŠURÁNKA 2**

Uspořádal **P. Alois Kotek**

Na základě originálních materiálů sestavil P. Kotek životní obraz P. Antonína Šuránka, zachycující v podstatných rysech hluboký duchovní rozměr jeho osobnosti.

Brož., A5, 74 stran, 22 Kč

BYL, NEBO NEBYL?

Uspořádal **P. Alois Kotek**

Z rozsáhlého rukopisu P. Šuránka o služebníkovi Božím A. C. Stojanovi se zachoval jen jeho začátek. Tento text a ještě jiné

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**